

гари... То бѣше най-скжпия, може-би, споменъ за нея отъ онова време. Той бѣше толкова неинъ, интимно неинъ... Защо сега той го излагаше на показъ?..

Вечеряха въ една trattoria, на терасата, съ лози и нарове. Имаше само нѣколцина гости, бѣше хладно и тихо. Мълвата на града стигаше до тукъ заглушена. Отвреме-навреме отъ лагуната, като вътрецъ, долиташе звънъ отъ дайре и пиано и два-три гласа, които пѣха: „Ямбо! Ямбо!..“

Докторътъ, очевидно доволенъ отъ заведението, отъ срещата съ тоя чудноватъ, но забавенъ човѣкъ, и най-вече отъ решителния отказъ на жена си да останатъ и утре тукъ, изведнажъ стана много любезенъ съ новия познайникъ, и сега двамата вече разговаряха като отдавнашни приятели.

Художникътъ сложи ржка върху ржкава на доктора:

— Знаете ли, докторе, какви великолепни нѣща имаше вашата госпожа въ Академията!.. Какви етюди на животни! Линия, експресия, ритъмъ!.. Просто — шедьоври! Ние, мжжетъ, ѝ завиждахме!..